

Suzanne Vermeer

De suite

A.W. Bruna Uitgevers

Tenerife, zomer 1996

1

‘Heb je nog geen heimwee naar het zuiden?’ vroeg Bencomo Roca in het Engels. Joyce boog zich naar voren en kustte hem zacht op zijn lippen. ‘Heimwee? Na al dat feesten voelt het snuiven van cultuur als een verademing.’

Bencomo grijnsde. ‘In het zuiden kun je van alles snuiven, behalve cultuur.’

Joyce lachte te hard om zijn grap, maar het kon haar niets schelen. Ze voelde zich geweldig. Terwijl de zon langzamerhand aan kracht begon te verliezen, zat ze samen met haar prille vakantie liefde op een terras met uitzicht op een prachtige basiliek en de uitgestrekte Atlantische Oceaan. Zijn eau de toilette, vermengd met de heerlijke etensluchten en de zilte geur van de zee, drong in haar neusgaten. Ze haalde diep adem en voelde zich gelukkig. Het kon niet beter.

Na zes dagen zon, strand, zwembad en stappen tot diep in de nacht was dit uitje een welkome afwisseling. De rust die in Candelaria heerste, kenden de zuidelijke toeristische plaatsjes niet. Natuurlijk waren ze naar Tenerife gekomen om overdag te luieren en ’s nachts uit te gaan. Maar na een kleine week gefeest te hebben was de lol daar toch een beetje van af. Hoewel het haar vooraf onwaarschijnlijk had geleken, werd je ook blasé van bakken in de zon, voortdurend flirten, dansen en drinken tot de dageraad zich aandiende. Hetzelfde gold voor Jessica, haar studiegeenoot, met wie ze voor de eerste keer op vakantie was. Zij had eergisteren een jongen van het eiland ontmoet en was vandaag met hem afgereisd naar de hoofdstad Santa Cruz, even ten noorden van Candelaria. Joyce was benieuwd of Jessica’s date net zo goed verliep als die van haar. ‘Wat vind je van de standbeelden?’ vroeg Bencomo.

‘Indrukwekkend, levensecht. Als je lang naar ze kijkt krijg je het gevoel dat ze zomaar van hun sokkel kunnen afstappen en het plein op kunnen lopen.’

‘Dat zou wat zijn,’ antwoordde Bencomo. ‘Guanche-koningen die in deze moderne tijd eens flink huis zouden houden.’

‘Waren ze dan zo gewelddadig?’ Ze wist weinig tot niets van de historie van de Canarische Eilanden en de teksten op een aparte zuil waren in het Spaans, waarvan ze slechts enkele woordjes machtig was. Bencomo haalde zijn schouders op.

‘Dat viel wel mee. De oorspronkelijke bewoners van de Canarische Eilanden, de Guanches, stonden niet bekend om hun agressie of veroveringsdrang. Met hun beperkte middelen waren ze hoofdzakelijk bezig om te overleven. Volgens de geschiedenisboeken was mijn naamgenoot koning Bencomo een vredelievend mens, die streed voor samenhorighedsgevoel tussen de eilandbewoners. Daar moet je nu eens mee komen. De onderlinge strijd tussen de bewoners van Tenerife en Gran Canaria is nog nooit zo hevig geweest.’

Joyce glimlachte en knikte terwijl ze naar de koningen bleef kijken. In de korte tijd dat ze op dit eiland verbleef, was het haar opgevallen dat de bevolking van Gran Canaria hier op Tenerife niet bepaald populair was. Waarom was haar onduidelijk. Ze had er ook niet naar gevraagd; eigenlijk had het haar niet echt geïnteresseerd. Nu, na een week alleen maar slap geouwehoerd te hebben, wilde ze wel weer eens een gesprek voeren dat een beetje zinnig was. En vooruit, het gezelschap van deze aantrekkelijke man deed ook wonderen voor haar plotselinge interesse in deze geschiedenis. Bencomo schatte haar oogopslag goed in en vertelde verder. ‘Ik overdrijf een beetje. Het is over en weer een beetje pesten. Rivaliteit tussen burens. Politieke kwesties. Beide eilanden vinden zichzelf het belangrijkste in deze regio, waardoor er soms wrevel ontstaat. Vaak is het heel kinderachtig. Mijn vader kan er urenlang over vertellen, hij is politiek journalist en zit dus dicht bij het vuur. Ach, waar hebben we het over? Eilandpolitiek... volgens mij doe ik mijn uiterste best om jou te vervelen.’

Joyce schudde haar hoofd. Het laatste wat ze nu deed was zich vervelen. Bencomo kon boeiend vertellen en had een prettige, relaxte uitstraling. Zelfverzekerd, maar niet arrogant. Knap, maar niet ijdel. Intelligent, maar geen blaaskaak. In bijna alles verschilde hij van de oppervlakkige mannen die ze tijdens haar vakantie had ontmoet.

‘Ik heb het echt heel erg naar mijn zin,’ antwoordde ze. ‘Jij treedt dus in de voetsporen van je vader?’

Bencomo glimlachte en keek haar waardierend aan. ‘Ja en nee. Ik ben een beginnend journalist die zich probeert te specialiseren in kunst. Mijn vader is een ervaren hoofdredacteur die binnen zijn vakgebied zijn sporen heeft verdiend.’

Ze kenden elkaar pas twee dagen en tijdens hun ontmoeting in een stampvolle discotheek, en op het strand de dag erna, was er weinig van praten gekomen. Hij was met een groep van vijf vrienden naar het zuiden gereden om daar een lang weekend plezier te maken. Toen hij Joyce eenmaal had gezien kon hij zijn ogen niet meer van haar afhouden. Een prachtige donkerblonde vrouw die, in tegenstelling tot de meeste vrouwelijke toeristen, nog een soort klasse uitstraalde. Er was meteen een klik, een soort band, tussen hen. Tijdens een van de spaarzame momenten dat ze niet omringd waren door anderen, had hij voorgesteld om haar wat meer van het eiland te laten zien. Tot zijn genoegen had zij hier enthousiast op gereageerd.

Hij rekende af en pakte haar hand. Ze staken het plein over in de richting van de trappen naar het strand. Toen ze langs de standbeelden liepen, knikte Joyce naar het eerste standbeeld in de rij van negen. ‘Acaymo.’

‘Heel goed,’ beaamde hij en hij hield even zijn pas in.

‘Adjona,’ was Joyce’ onmiddellijke reactie.

‘Je verbaast me.’

‘En het vierde standbeeld is Bencomo, van de rest ben ik de naam vergeten,’ zei ze snel en een beetje verontschuldigend.

Bencomo bleef staan en begon te lachen. ‘Drie van de negen,’ sprak hij zonder een greintje sarcasme. ‘Niet gek voor een toekomstige hoteldirectrice.’

Nu was Joyce aangenaam verrast. Zo lang hadden ze het tijdens de autorit vanuit het zuiden naar hier niet over haar achtergrond en ambities gehad. Het overgrote deel van de reis had hij verteld over de bezienswaardigheden van het eiland en haar gewezen op typisch Canarische huizen en gebouwen die ze vanaf de snelweg konden zien liggen.

‘De derde koning is Anaterve, dan komt Bencomo. Vervolgens Beneharo, Pelicar, Pelinor, Romen en Tegueste.’ Hij sprak de namen snel en nonchalant uit en keek naar de basiliek.

‘Daar heb ik heel wat uurtjes doorgebracht.’

‘Laat zien.’ Joyce trok hem mee naar de ingang van de basiliek.

‘Heb je nog niet genoeg van mijn geschiedenislessen?’ vroeg hij geamuseerd.

‘Ik wil je beter leren kennen, dus ik wil ook weten waarom je hier zoveel tijd hebt doorgebracht.’ Ze was van huis uit niet gelovig en had in haar leven weinig kerken bezocht. Ze herinnerde zich vooral een uitstapje naar Venetië, waar ze als meisje van tien met haar ouders een kathedraal had bezocht. Het was niet zozeer de enorme kerk, als wel het gouden boek dat ingelegd was met talloze fonkelende edelstenen dat haar het meest was bijgebleven. Direct bij binnenkomst van de basiliek van Candelaria maakte een bijna nederig gevoel zich van haar meester. Tussen de pracht en praal van de schitterende glas-in-loodramen, de groteske schilderijen uit de veertiende, vijftiende en zestiende eeuw, de zilveren kansel met daarop gouden kandelaars en de contradictie van de kale kapelletjes en houten banken met afgebladderde verf, voelde ze zich klein, op een prettige manier. Ze kon zich voorstellen dat Bencomo hier graag kwam. ‘Dus de basiliek is een van je favoriete plekken?’ Het was meer een constatering dan een vraag.

‘Niet echt. Ik was misdienaar, het moest van mijn vader.’

Voordat Joyce de kans kreeg hierop te reageren, liep hij snel de basiliek uit. Ze liepen over het plein tussen de bronzen krijgsheren Pelinor en Romen naar een trap die naar het strand leidde.

‘Zin in een wandeling?’ vroeg Bencomo.

Ze knikte. Op dat moment had de tweeëntwintigjarige Joyce Nieuw-

poort, die sinds enkele weken afgestudeerd was aan de internationale hogere hotelschool in Scheveningen, geen flauw idee dat de ontmoeting met deze knappe Spaanse man bepalend zou zijn voor de rest van haar leven.

Zomer 2003

2

Joyce liep op haar tenen naar de keuken. Voorzichtig opende ze de deur van de ijskast en haalde er boter en ham uit. Ze pakte uit een keukenkast een papieren zakje met twee harde broodjes erin en uit een la haalde ze een mes tevoorschijn. Het diner kon beginnen, dacht ze zonder enig sarcasme of zelfmedelijden. Vandaag was namelijk een bijzondere dag. Vandaag had zich een mogelijkheid voorgedaan voor het begin van haar zo hartstochtelijk gewenste carrièrevlucht.

Nog steeds op haar hoede om zo weinig mogelijk geluid te maken, liep ze met haar eenvoudige maaltijd naar de woonkamer. Jason was vijf en sliep licht. Helemaal als zijn vader niet thuis was, wat regelmatig voorkwam. Dan las ze hem verhaaltjes voor uit een boek of verzon ze er ter plekke eentje. Als zijn oogleden eindelijk zwaar begonnen te worden en hij het gevecht tegen de slaap verloor, bleef ze nog even bij hem zitten. In de loop der jaren had ze geleerd dat haar zoon een ingebouwde radar had waarmee hij feilloos kon peilen waar zij zich bevond. Als ze vertrok terwijl hij nog sluimerde, was de kans zeer groot dat hij wakker werd en dat ze weer van voor af aan kon beginnen. Daarom nam ze geen enkel risico en verliet zijn slaapkamer pas als ze zeker wist dat hij sliep.

Ze keek op haar horloge. Uiterlijk halfacht, had hij haar vanmorgen gezegd en zijn zoon beloofd. Het liep inmiddels tegen negenen. Dit was de derde keer deze week dat hij zich niet aan zijn afspraken hield. Een irritante eigenschap waarmee zij inmiddels met moeite had leren leven, maar tegenover hun zoon vond ze het stijlloos, misschien zelfs onverantwoordelijk. Ze slikte een stuk van haar belegde brood door en dwong zichzelf rustig te blijven. Niet vanavond, Joyce. Dit is te belangrijk voor je om het door een ruzie te laten verpesten. Wacht tot hij thuis is en blijf vooral

kalm. Ook als hij heeft gedronken, wat ongetwijfeld het geval zal zijn. Tegen halfelf hoorde ze hoe de buitendeur werd geopend. Even later kwam Bencomo de kamer binnen. Hij knikte afwezig in haar richting, zei 'Hallo' en liep door naar de keuken. Geen kus. Met gekromde tenen luisterde ze naar de herrie die hij produceerde tijdens het smeren van een broodje. Gelukkig werd Jason er niet wakker van. Een jengelend kind was het laatste wat ze vanavond kon gebruiken. Het zou al een hele toer worden om Bencomo te overtuigen van haar plannen. Met het gesmeerde broodje ging hij op de bank zitten en hij pakte de afstandsbediening.

'Wacht even,' zei Joyce gehaast. 'Ik wil eerst met je praten.'

Nonchalant haalde hij zijn schouders op. Ze waren ruim zes jaar getrouwd en na de geboorte van Jason was het geleidelijk bergafwaarts gegaan met hun huwelijk. Hij was niet meer de hartstochtelijke canario voor wie zij was gevallen. Niet meer de gevoelige, sympathieke en romantische man die haar had doen besluiten uit Nederland te vertrekken. Er was een soort onvrede in zijn leven geslopen die maar niet op te lossen viel. Hij wilde er ook nooit over praten. Het enige wat nauwelijks aan hem was veranderd was zijn uiterlijk. Hij was nog steeds een van de knapste mannen die ze ooit had ontmoet.

'Het interview liep wat uit,' mompelde hij met duidelijke tegenzin. 'Een Engelse rockband met drie vrije dagen tussen twee optredens.' Met zijn hand maakte hij een drinkgebaar. 'Dan weet je het wel.'

Joyce knikte begrijpend. Ze wist het inderdaad wel. De dranklucht, die sinds zijn binnenkomst in het appartement hing, vertelde het verhaal al. Meestal waren de geïnterviewden musici, auteurs en kunstenaars, die gemakkelijker spraken als ze een glaasje op hadden. Waarom hij het dan niet bij water kon houden...

Een beetje nerveus schraapte Joyce haar keel. Dit werd lastig, wist ze. Maar ze was vastbesloten om door te zetten. Ditmaal zou ze geen concessies doen. Voor de verandering was ze bereid heel ver te gaan om haar zin te krijgen.

'Het gaat over mijn werk,' begon ze voorzichtig. 'Ik heb vandaag in

Puerto de la Cruz geluncht met Sergio Gonzalez, de regionaal directeur van de HV-keten.'

Bencomo fronste direct zijn wenkbrauwen.

'De HV-keten? Dat staat toch voor Hermanos Vega? Hebben die niet een hotel in het zuiden?' Hij keek haar vragend aan. 'Waar was het ook alweer?'

'Playa de las Américas.'

'Precies, hotel La Palmera. Een afzichtelijk log gebouw waarin ze toeristen proppen. Vooral Engelsen.'

Nu haalde Joyce haar schouders op.

'Zo lelijk is La Palmera nou ook weer niet. We praten wel over vier sterren, hoor. Daar komt bij dat de 21 aangrenzende bungalows ultramodern zijn ingericht en absoluut iets extra's aan het complex toevoegen.'

Bencomo grijnsde vals. Joyce wist wat die grijns betekende. Als hij zo glimlachte was hij aangeschoten en kon hij onredelijk fel worden. 'Je praat als een gladder HV-manager in plaats van als een receptionist van hotel Bahia Felipe in Puerto de la Cruz. Wat had die Gonzalez...'

'Front manager,' interrompeerde ze. 'Oftewel hoofd van de receptie. De tijd als receptionist ligt achter me en daar heb ik keihard voor gewerkt.' Ze begon Bencomo's denigrerende opmerkingen over haar werk zat te worden. Om de goede vrede te bewaren had ze al zoveel commentaar van hem moeten slikken.

'Oké, mevrouw de front manager,' vervolgde hij op zijn irritante toontje.

'Wat had de Grote Gonzalez tijdens die lunch te melden? Wordt er in Puerto de la Cruz soms weer zo'n kolos uit de grond gestampt? Lijkt mij geen probleem, tenslotte hebben we op dat stukje van het eiland genoeg groen. Maar niet heus.' Hij grinnikte om zijn eigen grap.

'Hij heeft me een baan als operation manager aangeboden in hotel La Palmera,' antwoordde Joyce. Het was haar snel duidelijk geworden dat het geen zin had om subtiel tot de kern van de zaak te komen. Ze was er klaar voor haar standpunten te verdedigen.

Bencomo keek haar verbaasd aan, en glimlachte toen dunnetjes. Hij schudde meewarig met zijn hoofd en pakte de afstandsbediening.

‘La Palmera ligt aan de boulevard van Playa de las Américas. Da’s hartje zuiden, vanaf hier minstens een uur rijden.’ Hij drukte met een beweging waaruit vooral verveling sprak op een knop. Het beeldscherm kwam tot leven.

‘Onbespreekbaar. Ik neem aan dat het een korte lunch was, toch?’

Joyce schudde haar hoofd.

‘We hebben het over mijn taakomschrijving gehad en, dat is eigenlijk het belangrijkste, uitgebreid over mijn doorgroeimogelijkheden.’

Ze zag zijn gezicht betrekken en besloot hem geen kans op een reactie te geven.

‘Zoals je weet trekken de ketens onderling mensen bij elkaar weg. Vooral in het middenkader. Geschoold personeel met de potentie en ambitie om door te groeien naar het hogere kader.’

Bencomo keek haar geringschattend aan. ‘Dus die Gonzalez zag wel potentie in jou. Operation manager, zo, zo. En wat is de volgende stap? Privésecretaresse soms? Zou het niet zo kunnen zijn dat hij een heel andere definitie voor het woord “potentie” heeft?’

Het liefst had Joyce zich omgedraaid en was ze weggelopen. Ze hield zich echter in en gaf hem met een strak gezicht antwoord.

‘Over twee jaar gaat de zittende directeur van La Palmera met pensioen. Nadat ik ervaring heb opgedaan als operation manager volg ik hem op.’ Bencomo keek haar verbouwereerd aan. Blijkbaar was dit antwoord een klap in zijn gezicht. Zijn neusvleugels begonnen te trillen. De aderen in zijn hals zetten op en klopten een wild ritme. Hij wees met zijn vinger bezwerend in haar richting.

‘Dat kun je dus echt vergeten, mevrouwtje de carrièrejaagster. Werken in het zuiden is geen optie. Dat is onmogelijk te combineren met het gezin!’

‘Onzin!’ pareerde Joyce. ‘Het gaat nu toch ook goed? Het enige wat ik moet doen is naschoolse opvang voor Jason regelen. Wat is een uurtje reistijd nou?!’

‘Opvang voor Jason regelen,’ imiteerde hij met een overdreven hoog stemmetje. ‘Ik dacht het niet,’ ging hij op normale toon verder. ‘Vanaf

het begin ben ik erop tegen geweest dat jij ging werken. Een moeder hoort thuis te zijn om voor haar kind te zorgen.' Hij maakte een weids gebaar met zijn arm. 'Ik kan je tientallen voorbeelden geven van kinderen die ontspoord zijn omdat hun moeders zo nodig moesten werken. Op een bepaald moment in hun carrière moeten ze keuzes maken en dan schieten de kinderen erbij in. Ik ben al veel te lang met deze onzin meegegaan, Joyce. Ditmaal trek ik echter een lijn. Het gebeurt niet en daarmee basta!'

Uit ervaring wist Joyce dat deze discussie op niets zou uitlopen. Bencomo had zijn standpunt ingenomen en was op dit moment doof voor haar argumenten. Misschien was het beter om het nu te laten rusten en er morgen weer over te beginnen. Tenslotte had ze drie jaar geleden ook op die manier haar zin gekregen. Jason was toen twee en tot dat moment had ze thuis gezeten. In eerste instantie was Bencomo er fel tegen geweest dat ze een baan in hotel Bahia Felipe nam. Uiteindelijk ging hij na urenlange praat sessies overstag. Hij voerde altijd dat conservatieve standpunt aan dat een moeder thuis voor haar kinderen moest zorgen en dat had haar in het begin geschokt. Nu begon ze in te zien dat er misschien meer achter stak. Het leek wel of hij haar het succes niet gunde, alsof hij het door de onvrede over zijn eigen leven niet kon aanzien dat anderen zich wel ontwikkelden. Had hij soms meer van zichzelf verwacht? Of zijn vader? Waarom zat hij zo vastgeroest in zijn denkpatronen? Was het toch ook een cultuurverschil? De keren dat ze door had gevraagd waren op knallende ruzies uitgelopen, dus had ze maar een andere tactiek bedacht. Joyce slaakte een diepe zucht en liep naar de keuken. Ze wilde Bencomo het gevoel geven dat ze zich bij zijn beslissing had neergelegd, ook al was ze woedend. Niet alleen vanwege zijn denigrerende en bekrompen houding, maar ook omdat hij haar als moeder beledigde. Alsof zij met een betere baan minder goed voor Jason kon zorgen! Haar besluit stond toch al vast. Ze liet haar droom om directeur van een hotel te worden niet varen vanwege de conservatieve denkbeelden van haar echtgenoot. Ze had de juiste papieren en over twee jaar ook genoeg ervaring om op zo'n plek te beginnen. Haar toe-

komst lag in hotel La Palmera. Niemand hield haar nog tegen, ook Bencomo niet. Ze zou hem langzaam maar zeker bewerken, dan draaide hij wel bij. En als hij het echt hard wilde spelen, dan moest dat maar. Deze baan wilde ze hebben, ten koste van bijna alles.

Dinsdag 1 december 2009

3

Joyce staarde naar de cijfers op haar computerscherm. De verwachte bezettingsgraad van deze maand lag 9 procent lager dan een jaar geleden. En de 71 procent die vorig jaar werd genoteerd, was al slecht te noemen. Wellicht dat deze maand door rechtstreekse boekingen de bezettingsgraad nog een of twee procent zou stijgen, maar daarmee was de koek wel op. Ruim 95 procent van alle reserveringen liep via het hoofdkantoor van HV in Barcelona. Het aantal boekingen van mensen uit Tenerife of de omliggende eilanden was verwaarloosbaar.

Eind 2007 was de daling van de bezettingsgraad ingezet en door de crisis was daar niet veel verandering in gekomen. En dan deed La Palmera het nog goed ten opzichte van de overige hotels van de HV-keten. Bij sommige kwam het water zelfs zó hoog aan de lippen dat sluiting werd overwogen. Dat was enkele jaren geleden nog ondenkbaar geweest.

Toen het eenmaal duidelijk werd dat deze crisis geen eendagsvlieg was, maar een dal waaruit het op korte termijn lastig klimmen werd, had ze drastische maatregelen genomen. In nauwe samenwerking met haar financiële manager, liep ze de cijfers tot in detail door. Er moest bezuinigd worden, en niet zo'n beetje ook. Het voordeel van deze saneringsoperatie was dat zij hierover aan niemand verantwoording hoefde af te leggen. Zoals bij de meeste ketens het geval was, werden de contracten met de touroperators, de reserveringen en de marketing vanuit het hoofdkantoor geregeld. Het dagelijks beleid in het hotel zelf viel onder verantwoording van de directeur. In feite kwam het erop neer, dat als zij geen financiële steun 'van boven' vroeg, ze naar eigen inzicht haar tent kon runnen.

In samenspraak met haar stafleden was ze tot een aantal oplossingen gekomen. Kortlopende contracten werden niet verlengd en bij de leve-

ranciers werden nieuwe kortingen afgedwongen. De hele sector stond onder druk, dus iedereen moest inleveren. De uitkomst van deze bezuinigingsronde was dat het overgebleven personeel een aantal stappen harder moest lopen voor hetzelfde loon. In sommige gevallen werd er zelfs ingeleverd.

Ook werden de glazen vervangen door harde plastic bekertjes en de papieren servetten door ouderwets linnen dat talloze wasbeurten kon doorstaan. Het was een paradoxale oplossing, plastic bekertjes maar wel linnen tafelhoed dat vaak als chiquer werd ervaren dan papier. Op jaarbasis scheelde dit toch een aardig bedrag.

Een van de weinige zaken waarop Joyce niet bezuinigde, was de kwaliteit van het voedsel. La Palmera was een all-inclusiehotel en stond bekend om drie uitgebreide en goed verzorgde maaltijden per dag. Ze wist bijna zeker dat hierop beknibbelen de doodsteek voor het hotel zou betekenen.

Met de huidige cijfers kon een volgende bezuinigingsronde niet lang meer uitblijven, dacht ze. Ook voor januari en februari zag het er allerm minst rooskleurig uit. Om over de zomer van 2010 maar te zwijgen. Waar ze moest gaan snijden was haar een raadsel. Met het personeelsbestand zaten ze tegen de limiet van wat verantwoordelijk was. Iedereen moest buffelen. Als ze weer mensen moest laten afvloeien, zou er een ongezonde sfeer op de werkvloer ontstaan. Dat kon ze haar personeel niet aandoen. Ook bij leveranciers zat ze op het randje van het toelaatbare. Door de kortingseisen die de hotel- en appartementenbranche hun had opgedrongen, was het vet inmiddels van hun botten verdwenen. Hun winst was nu al marginaal.

Joyce wreef met haar handen over haar ogen en wendde haar gezicht af van het scherm. Even rust. Ze moest nu een paar minuten iets anders doen, anders werd ze nog gillend gek.

Jason keek haar vanaf een portretfoto aan. Onbewust glimlachte ze terug. Altijd als ze naar hem keek voelde ze zich trots. Niet zozeer op zichzelf, maar op haar kind, dat langzamerhand opgroeide tot een jongeman.

Het ging fantastisch met hem. Hij deed het uitstekend op school en zijn vrije tijd bracht hij door op het voetbalveld of bij het animatieteam in het complex waar ze woonden. Om de week bracht hij een weekend bij zijn vader door. Zijn vader, dacht Joyce. Ik klink nu net als een verbitterde gescheiden vrouw. Gescheiden was ze wel, maar verbitterd niet. Bencomo functioneerde uitstekend in de rol die ze hem min of meer had opgedrongen. Hij was tegen de scheiding geweest en had, nadat hij voor dit onvoldongen feit werd geplaagd, zijn uiterste best gedaan om te veranderen. Ze moest toegeven, hij had voor hun huwelijk gevochten. Maar het was te laat geweest. Er waren te veel dingen gebeurd. Wat er in zes jaar was fout gegaan, kon je met 'je uiterste best doen' niet meer terugdraaien. Hoewel hij daadwerkelijk probeerde te veranderen, was ze er toen van overtuigd geweest dat het om een tijdelijke opleving ging. Dat hij toch weer zou terugvallen in zijn oude gewoontes. Je karakter kon je moeilijk veranderen. Eigenlijk was dat een onmogelijke opgave, omdat je iets deed wat tegen je eigen persoonlijkheid indruiste. Vroeg of laat kwam het 'oude' karakter toch weer bovendrijven. Dat wilde ze niet meemaken.

Een halfjaar nadat ze tegen zijn wil de beslissing had genomen om voor La Palmera te gaan werken, huurde ze een appartement in het zuiden en ging daar met Jason wonen. Een jaar later was de scheiding officieel. Het gerinkel van de telefoon deed Joyce opschrikken uit haar overdenkingen. Ze herkende het nummer meteen en nam op.

'Hallo Sergio, hoe is het ermee?'

'Goed, uitstekend zelfs. En hoe is het met jou?'

'Ik kan wel een opsteker gebruiken,' antwoordde Joyce op vlakke toon.

'Helaas zijn de cijfers op mijn beeldscherm rood in plaats van zwart.'

Tot haar verbazing lachte de regionaal directeur van de HV-keten uitgelaten.

'Ik heb geweldig nieuws,' zei hij zo enthousiast dat ze er eens goed voor ging zitten.